

Tropar la Praznicul Nașterii Domnului:

„Nașterea Ta, Hristoase, Dumnezeu nostru, răsărit-a lumii lumina cunoștinței; că întru dânsa cei ce slujeau stelelor de la Stea s-au învățat să se închine Ție, Soarelui dreptății și să Te cunoască pe Tine, Răsăritul Cel de sus, Doamne, Slavă Ție!”

Sumarul numărului

REFLECȚII SPIRITUALE – ȘCOALA LUI IISUS	PRIBEAGUL (roman) de GERMAINE
– 1997 Preot dr. Petre Popescu.....1	GUÈVREMONT..... 8
CUVÂNTUL PASTORAL LA NAȘTEREA	prezentare și traducere Viorica Petruț Baetu .. 8
DOMNULUI 1997 Preot dr. Petre Popescu.....2	ROMÂNIE – PLAI DE DOR! Adina Bochiș.... 11
PASTORALA LA NAȘTEREA DOMNULUI IISUS	CAPITOLUL 2 Sorina-Anca Negrescu..... 12
HRISTOS – 2023 Preot Liviu Alexandrescu	NOUL PROIECT Rodica Vinca..... 13
preot paroh al Catedralei „Buna Vestire”	VERSURI Marcela Straua 15
din Montreal.....3	POEZII BASARABENE Lilian Curevici..... 16
CINA DOMNULUI ȘI SCUZELE OAMENILOR.	NOUTĂȚI DE LA CATEDRALA „BUNA VESTIRE”
(Predică la Duminica a 28-a după Rusalii, a	Preot Liviu Alexandrescu 17
celor chemați la cină) Diaconul Nicolae	Colindă,..... 18
Marinescu.....4	
EPOPEEA GLORIOASĂ a VITEAZULUI MIHAI -	
eroul neamului nostru (VII) – Angela Faina5	

Candela Bunei Vestiri, Seria a III-a, apare din septembrie 2021

Redacție și administrație: 8080 Christophe Colomb, Montreal, Quebec, Canada, H2R2S9;

Telefon: 514-892-4844 Email: liviualexandrescu@yahoo.com

Redactor Șef: Preot Liviu Alexandrescu

Secretar de redacție: Marcela Straua

Ilustrație: Angela Faina

Consilier de redacție: Diacon Nicolae Marinescu

Redactori: Viorica Baetu, Angela Faina

ISSN 1495-8929 Canada

Notă: Fiecare autor este responsabil de conținutul textelor pe care le publică.

REFLECȚII SPIRITUALE – ȘCOALA LUI IISUS – 1997 Preot dr. Petre Popescu

Publicat în primul număr al revistei, seria a doua, „Seria nouă - Anul 1 Nr. 1 - Martie 1997”

După o lungă perioadă de alienare ideologică și în lipsa unei viziuni creatoare, lumea a început să simtă nevoia să-și așeze pașii pe urmele înalțelor spirite, pentru a lărgi câmpul inteligenței umane, sensul divin al lumii și viitorul luminat al omenirii.

În căutarea adevărului, omul este liber să-și creeze proprii săi idoli, liber să se lase călăuzit de cei ce sunt purtători ai mesajului divin și de cei ce au pe Dumnezeu în centrul preocupărilor lor.

Dumnezeu Creatorul atât de mult a iubit lumea încât și-a asumat umanitatea deplină în Iisus Hristos „Lumina neamurilor”, (Luca 2,3), „Logosul revelator și revelat”, (Justin Martirul), „Pedagogul”, (Clement din Alexandria), care prin mesajul și sacrificiul personal a schimbat bazele lumii și a întors spre cer cursul istoriei.

Este extrem de important că generația actuală care a trecut prin proba focului, este prezentă duminică după duminică umplând până la refuz Biserica „Buna Vestire” din Montreal, dornică să cunoască și să-și însușească ceea ce nu s-a predat ieri în regimul ateu de tristă amintire, credința, speranța și dragostea. Este de asemenea revelator să constați același lucru și în Bisericile din țară!

În trecut, aceste virtuți au marcat profund înaintașii noștri și din ele și-au creat un stil propriu de viață, curat ca lacrima. Vorbind de strămoșii noștri, după descrierea din

scrisoarea lui Pliniu cel Tânăr către împăratul Traian, acest popor are obiceiul să se reunească într-o zi fixă (Duminică), să cânte imne în cinstea lui Hristos, și să se roage. În Hristos, acest popor a descoperit calea și destinul veșnic al omului, a deschis un viitor și o viață dincolo de moarte și a adus misterul existenței divine și umane la ușa fiecăruia.

Buletinul nostru numit Candela, este o continuare a aceluiași buletin apărut cu ani de zile în urmă, la Biserica „Buna Vestire”, considerat în acea vreme ca și astăzi, ca o invitație către frații noștri de a intra la „Școala” lui Iisus și la „Școala” buneii cuviințe românești.

A intra în această școală cu dublă misiune, înseamnă, așa cum spunea neuitatul Părinte Stăniloae, „a intra într-o lume scaldată în lumină de sărbătoare, într-o lume de Sfântă, largă și optimistă respirație”.

Cu ochii ațintiți spre cer, din aceasta realitate ultimă, omul își va putea construi viața, nu pe nisip, ci pe adevărul lui Dumnezeu, care este viață, libertate, iubire și responsabilitate.

„Fără Dumnezeu și fără nemurire, nu există adevăr.” PETRE TUTEA

CANDELA

Buletin de informații al Comunității Bisericii Ortodoxe Române „Buna Vestire” din Montreal

Serie nouă - Anul 1 Nr. 1 - Martie 1997
4 Pagini - 25 ¢

Credința noastră

Cuvântul Părintelui Petre Popescu

EDITORIAL

de Victor Roșca

CUVÂNTUL PASTORAL LA NAȘTEREA DOMNULUI 1997

Preot dr. Petre Popescu

Publicat în Serie nouă - Anul 1 Nr. 6 - Noiembrie - Decembrie 1997"

Sufletele se înseninează și se bucură la reîntâlnirea cu Pruncul Iisus Hristos și la reîntâlnirea cu cele mai frumoase tradiții și obiceiuri pe care le avem noi, de sfintele sărbători ale Nașterii Domnului.

În aceste minunate zile suflarea creștină cântă: „Hristos se naște, măriți-L; Hristos din ceruri, întâmpinați-L; Hristos pe pământ, înălțați-vă” iar suflarea românească cântă colindele tradiționale, printre care și acestea: „Astăzi s-a născut Hristos, Mesia - chip luminos, Lăudați și cântați și vă bucurați !”.

Aceste cântări sunt descoperire și chemare sfântă.

Se descoperă cine este cel ce se naște pe Pământ: Mesia, Fiul lui Dumnezeu, prezis de proorocii Vechiului Testament. Se cheamă omenirea să vină și să întâmpine pe Hristos ca pe cel mai scump oaspete și cel mai important, cu bunătate, cu credință și cu nădejde sfântă.

Astăzi îi ieșim într-o întâmpinare, căci El vine din ceruri. Dacă în viață n-am avut ocazia să primim în casele noastre, oaspeți mari pământești, astăzi avem privilegiul sfânt și avem o cinste ieșită din comun, să primim vizita Mântuitorului Iisus Hristos, împăratul cerului și al pământului. Astăzi Fiul lui Dumnezeu vine să lege din nou, printr-un nou Legământ, Pământul de cer, cerul de Pământ. Vine la noi să nu ne mai simțim singuri, aruncați sub Legea păcatului și a pedepsei.

Hristos vine pe Pământ să-L întâmpinăm, să-i vorbim. Vine să ne spună despre Dumnezeu și despre om; vine să-I spunem necazurile noastre; vine să ne învețe și să-L ascultăm. Așa cum l-au proorocit profeții, Iisus Hristos „s-a întrupat la plinirea vremii” într-un timp bine determinat istoric, în zilele regelui Irod, născându-se în Betleem așa cum proorocise Mihea: „Și tu Betleeme, pământul lui Iuda, nicidecum nu ești mai mic între voivodatele lui Iuda, căci din tine are să iasă Povătuitorul”. 5.2.

Citind Vechiul Testament, știm că toate profețiile s-au împlinit.

Mai știm că totul a fost prevăzut de Dumnezeu, că atunci când va veni Iisus pe Pământ să fie recunoscut ca Fiu al lui Dumnezeu și să fie ascultat.

Hristos a venit pe Pământ să aducă mântuirea neamului omenesc și lumina cunoștinței adevărului.

Hristos a venit pe Pământ cu o misiune sacră, să-l învețe pe om să facă binele, să se iubească cu aproapele, să se respecte, să se poarte cu bună cuviință și să iubească numai adevărul.

Hristos a venit pe Pământ să fie lumină în lume, să cheme la pocăință pe cei ce păcătuiesc, să le mijlocească îndreptarea și să-i binecuvânteze cu iertare, indicându-le drumul de lumină spre viața veșnică.

Iisus vine să ne predea Teologia vie, un pic de iubire în inimile noastre, un pic de eternitate în timpul nostru, un pic de lumină în judecata noastră, ca astfel, să dăm oamenilor numai ce aparține oamenilor și lui Dumnezeu tot ce îi aparține lui Dumnezeu.

De aproape două mii de ani acest praznic împărătesc este așteptat cu deosebită bucurie, de copiii și poporul român și de românii din împrăștiere ori unde au fost îndrumați să-și continue viața pe pământul Domnului.

Bătrânii și tinerii, bărbații și femeile, împreună cu cei mici, se simt contopiți într-o eternă îmbrățișare divină.

Să ne gândim cu dragoste și cu rugăciune în aceste zile și la frații noștri care mai sunt sub stăpâniri străine, în Basarabia și Bucovina și să cădem înaintea Domnului care se naște, cu cerere stăruitoare să-i aducă înapoi acasă, așa cum i-a adus odată în anul 1918. Să ne facă și acum dreptate, după atâtea suferinți, să ne amintim cu recunoștință și de martirii români și de cei ce s-au jertfit în 1989 pentru libertate.

Chiar dacă astăzi sunt greutăți și lipsuri în România secătuită și năpăstuită de peste o jumătate de veac și chiar dacă disperății din afara hotarelor României împărtășesc drama României, belșugul din inimi și speranța în vremuri mai bune și mai drepte să acopere lipsurile și greutățile care vor să ne strivească.

Vă urez să petreceți sărbătorile cu bucurie și fericire.

„Hristos Se naște, măriți-L!
Hristos din ceruri, întâmpinați-L!”

Iubiți credincioși!

Ca în fiecare an, sărbătorim Nașterea după trup a Domnului nostru Iisus Hristos. Sărbătoarea bucuriei de a fi creștini, de a cânta și a mări pe Dumnezeu după cuviință, asemenea îngerilor care spuneau: „Mărire întru cei de Sus Lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire”. Sărbătoarea Crăciunului, ne amintește de marea milostivire a Lui Dumnezeu față de noi oamenii, de cel mai mare dar oferit lumii, prin Întruparea Fiului Lui Dumnezeu, din Fecioara Maria.

Colinda spune: „Să se nască și să crească, să ne mântuiască”.

De la Nașterea Lui, am învățat că Dumnezeu nu este departe, ci El sălășluiește în inima omului: „Au doară nu știți că voi sunteți temple ale Duhului Sfânt” (Sf. Ap. Pavel). Dacă primim pe Iisus Hristos ca dar dumnezeiesc, vedem că și viața noastră este tot un dar dumnezeiesc. Ne-a dat-o să o îngrijim prin fapte bune și s-o înălțăm la demnitatea ei.

Praznicul Nașterii Domnului este praznicul bunătății și iubirii Lui Dumnezeu, căci acum a hotărât să trimită pe Fiul Său în lume, să șteargă păcatele, care separau oamenii de Dumnezeu. Iubirea e virtutea care Îl coboară pe Dumnezeu pe pământ și-l face om și tot iubirea e cea care-l îndumnezeiește pe om.

Sfântul Vasile Cel Mare spune: „Din câte a făcut Dumnezeu în cer și pe pământ, nici o minune nu este mai mare ca aceasta”. Nașterea Domnului coboară Duhul Lui Dumnezeu pe pământ și face începutul mântuirii noastre. Iisus Hristos devine centrul Universului: „ca în numele Lui Iisus Hristos, tot genunchiul să se plece, al celor cerești, al celor pământești și al celor de dedesubt” (Filipeni, 2-10)

Fără Iisus Hristos născut în om, acesta rămâne doar o ființă biologică, lipsită de perspectiva cerească. Hristos a coborât din cer, pentru ca omul nu putea urca singur la cer.

PASTORALA LA NAȘTEREA DOMNULUI IISUS HRISTOS – 2023

Preot Liviu Alexandrescu
preot paroh al Catedralei „Buna Vestire”
din Montreal

Iată de ce în Troparul Nașterii Domnului, Biserica ne cheamă să ne apropiem și să preamărim această lumină: „Nașterea Ta Hristoase Dumnezeu nostru, răsărit-a lumii lumina cunoștinței, ca întru dânsa cei ce slujeau stelelor, de la stea s-au învățat să se închine Ție, Soarele dreptății și să te cunoască pe Tine Răsăritul cel de Sus, Doamne mărire Ție!”

Toate cântările și colindele străbune, ne cheamă să fim împreună la Betleemul Iudeii: „Veniți să vedem credincioși, unde S-a născut Hristos”, să vedem simplitatea ieslei unde S-a născut, paiele care L-au înfășat, magii și păstorii închinându-se și îngerii zicând: „Mărire întru cei de sus Lui Dumnezeu și pe pământ pace între oameni bunăvoire”. Astăzi, creștinului i s-a deschis ușa împărăției, iar pacea din cer adusă pe pământ, întoarce omul din drumul pierzării. Lumina cunoștinței ne îndreaptă spre direcția mântuirii, unde nu este decât bunătate, iubire, pace și darurile Duhului Sfânt. Acum, casa Lui Hristos este așezată în inima noastră, ce trebuie păstrată curată și luminată.

Nașterea Domnului trebuie întâmpinată cu fapte bune, cu milostenie, cu gânduri de pace și iubire de semeni. Fiecare om devine acum o peșteră a Betleemului, unde poate să se așeze Fiul Lui Dumnezeu, adus de Maica Domnului, iar sufletele curate vor fi scutecele în care-L vom primi: „Nu mai plânge Maica mea/ Scutecele noi ți-om da/ Prea Curata/ Pruncul Sfânt a-L înfășa”.

La cumpăna anilor, omul își îndreaptă gândul spre cele trei fețe ale timpului: trecut, prezent și viitor. Dintre toate ființele de pe pământ, numai omul trăiește și în viitor. Căci viitorul înseamnă credință, nădejde și iubire în acțiune. Viitorul stă în darul Lui Dumnezeu și în străduința omului. El simte mereu prezenta și lucrarea Lui Dumnezeu în viața sa: „Ajutorul meu vine de la Domnul, Cel ce a făcut cerul și pământul” (Ps. 120.2)

Iubiți credincioși!

Cu aceste gânduri, preotul Liviu Alexandrescu și Consiliul Parohial al Catedralei „Buna Vestire”, vă dorește cu ocazia Sfintelor Sărbători ale Crăciunului, Anului Nou - 2024 și Bobotezei, ca Bunul Dumnezeu să vă dăruiască sănătate, pace, iar noi vă urăm: „Sărbători fericite și Mulți Ani!”

CINA DOMNULUI ȘI SCUZELE OAMENILOR. (Predică la Duminica a 28-a după Rusalii, a celor chemați la cină)

Diaconul Nicolae Marinescu

„Nici unul din cei chemați nu va gusta din cina mea”
(Luca 14, 24)

Iubiți credincioși,
Evanghelia de astăzi este o invitație la cină. Nu o cină oarecare, ci o cină a lui Dumnezeu.

Despre ce este vorba:
Hristos le spune ascultătorilor Săi următoarea parabolă: un om oarecare a făcut o cină mare și a invitat pe mulți. Era un om înstărit, dar și darnic. Se voia înconjurat de cei pe care îi considera prietenii săi, ca să se ospăteze și să se veselească împreună dintr-o masă a dragostei.

Ne putem închipui efortul pe care omul acela l-a pus în organizarea cinei: bucătari, ospătari, bucate alese, băuturi, muzică. Într-un cuvânt, toate erau bune și gata pentru oaspeți.

Nu putem să nu Îl vedem, în persoana acestui om, pe Însuși Dumnezeu, Care „bogat întru milă și necuprins întru îndurări” fiind, vrea să împartă tuturor din plinătatea darurilor Sale.

Dar, ce s-a întâmplat?

Dintre cei invitați, în ultimul moment, unii au început să se scuze pentru neparticipare. Unul a spus că și-a cumpărat un ogor și trebuie să meargă să îl vadă. Altul a spus că și-a cumpărat cinci perechi de boi și trebuie să meargă să îi încerce. Și iarăși, un al treilea și-a luat femeie și, prin urmare, nu mai poate veni la cină.

La drept vorbind, toate aceste lucruri puteau fi făcute și a doua zi. Dar, în ochii celor cu pricina, motivele invocate erau mai importante decât cina în sine.

Nici nu mă îndoiesc de faptul că invitația a fost făcută din timp. Nu de pe o zi pe alta. Omul nostru le-a dat tuturor invitaților săi o vreme de pregătire, ca să își poată găsi haine potrivite sau să își organizeze treburile personale ca să fie liberi în ziua sau în seara respectivă. La început, nici unul dintre invitați nu a spus că nu poate veni. Tăcerea lor a însemnat confirmarea prezenței la masa generosului om, iar prin neparticipare, ingrații invitați au arătat nu numai că nu îi erau prieteni adevărați gazdei, dar și că le lipsea o politețe elementară, căci l-au lăsat pe acesta cu masa plină dar cu scaunele goale.

Dar omul care i-a invitat la cină nu s-a supărat, deși avea toate motivele. Mai mult, a spus slujitorilor să se ducă

în oraș și să aducă, în locul celor invitați, pe săraci, pe neputincioși, pe orbi și pe șchiopi.

Iar slujitorii chiar asta au făcut: au adunat pe toți oamenii care se găseau în târguri și prin piețe și pe străzi, mai cu bună voie, mai cu de-a sila. La urma urmei, îi chema ca să le dea să mănânce. Și încă bucate alese. Cine și de ce ar fi refuzat ?

Acestea fiind făcute, totuși au mai rămas locuri libere la cină.

Atunci, omul a trimis din nou slujitorii să ia pe oricine găsec în afara orașului, la drumul mare, pe orice trecător care s-ar fi aflat pe acolo, doar ca să ocupe locurile libere la cina lui. Și a făcut asta cu promisiunea că „nici unul din cei chemați nu va gusta din cina mea” (Luca 14, 24)

Generosul nostru personaj putea să anuleze cina, din moment ce prietenii săi invitați nu aveau să participe la ea. Dar a vrut să fie darnic, cu orice preț. În același capitol 14 al Evangheliei după Luca, de unde avem fragmentul de astăzi, Hristos le spusese ascultătorilor Săi, la o cină unde și El fusese chemat:

„Când faci prânz sau cină, nu chema pe prietenii tăi, nici pe frații tăi, nici pe rudele tale, nici vecinii bogați, ca nu cumva să te cheme și ei, la rândul lor, pe tine, și să-ti fie ca răsplată. Ci, când faci un ospăț, cheamă pe săraci, pe neputincioși, pe șchiopi, pe orbi. Și fericit vei fi că nu pot să-ti răsplătească. Căci ți se va răsplăti la învierea dreptilor.” (Luca 14, 12-14)

Iubiți credincioși,

Evanghelia aceasta are trei înțelesuri: **Primul** este acesta:

Nu întâmplător este vorba despre o cină. O masă importantă a zilei, dar cu o semnificație aparte pentru noi, creștinii. Cina cea de Taină a fost prima Liturghie săvârșită vreodată pe pământ. La Cina cea de Taină, Hristos ne-a pregătit o cină sfântă, la care a adus tot ce avea El mai sfânt: însuși Trupul și Sângele Lui. Iar la această cină ne invită pe noi pe toți. Cina cea de Taină nu este altceva decât Sfânta Liturghie, la care participăm în fiecare duminică și sărbătoare.

Așadar, prin parabola de astăzi, Mântuitorul ne invită la Sfânta Liturghie. Să nu Îl lăsăm să aștepte. Să nu invocăm scuze mărunte sau motive omenesti.

Al doilea înțeles este unul profetic: poporul ales al Vechiului Testament nu a răspuns chemării lui Dumnezeu și nu l-a primit pe Iisus ca Mântuitor. De aceea, Dumnezeu a chemat pe alți oameni să vină la cina Lui. Chiar dacă nu fuseseră invitați la început, ei au fost bine primiți la cină și

ospătați împărătește. Noi, creștinii, suntem poporul lui Dumnezeu. Oricine răspunde chemării lui Dumnezeu, devine prieten și oaspete al Lui.

Al treilea înțeles al Evangheliei de azi este legat tocmai de apropierea Sărbătorii Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos.

Pentru creștini, Nașterea Domnului este a doua importantă sărbătoare, după Înviere. Noi asociem bucuria Crăciunului cu bucuria familiei și a prieteniei. Tot românul, în aceste zile, se pregătește cu casă și cu masă, cu bunătăți și cadouri, ca să întâmpine Crăciunul alături de cei dragi.

Noi, românii, încă mai păstrăm acest fior al sărbătorilor Nașterii Domnului. Acesta este cuvântul: fior, înțeles ca acea bucurie tainică pe care, după spusele Domnului, „*nimeni nu o va lua de la voi*”.

Hristos se naște în fiecare an. Noaptea de Crăciun se repetă în fiecare an. Cum spune colindul „*Mare-i seara de-astă seară / Ci nu-i seara de-astă seară / Ci e seara lui Crăciun*” – Mircea Eliade o numește o **regenerare a**

timpurilor. Timpul prezent devine contemporan cu evenimentul Nașterii.

Să nu lăsăm însă pregătirile pentru belșugul casei și al mesei să ne răpească timpul pentru belșugul sufletului. Chiar dacă nu vor fi cadouri scumpe sau bucate alese, nu acesta este scopul Crăciunului. Important este să venim aici la Sfânta Liturghie, să Îi cântăm pruncului Iisus colinde, să ne împărtășim din bogăția Cinei Lui.

Iubiți credincioși,

„*Mama mea n-avea nici globuri, nici beteală și nici stea / Sărbătorile de iarnă cu gutui le-mpodobe*” spune un frumos colind pe versurile poetului Adrian Păunescu. Și mă gândesc, ascultându-l, la sărbătorile copilăriei, la zăpezile de pe ulițele satului, la colindatul cu obrajii rumeni de frig și de emoții sfinte, la vizita preotului cu icoana și la casa gătită de sărbătoare.

E bine să fie masa plină și casa-n lumină. Și e bine să lăsăm copilul din noi să se bucure și el cu bucuria simplă a vârstei inocenței, ca și cum ar fi primul Crăciun din viața lui.

EPOPEEA GLORIOASĂ a VITEAZULUI MIHAI - eroul neamului nostru (VII)

Angela Faina

„Nu-mi las nimănui țara și neamul, nici mort !” –

Debutul politicii sale antiotomane, antrenând Moldova și Transilvania în planul său de acțiune

În vara anului 1594, sultanul îi trimite lui Mihai-Vodă, un firman (document oficial, cu poruncă de îndeplinit) cu obligația de a invada Ardealul, cu scopul de a-l prinde și pedepsi pe Craiul Ardealului, Sigismund Báthory, care nu mai trimisese tributul turcilor. Mihai cade pe gânduri și reflectează: „*Atunci am chibzuit bine și am hotărât să nu tragem sabia din teacă împotriva creștinilor, căci aceasta nu o vrea Dumnezeu: am cugetat că ar fi mai bine să ne unim cu frații noștri de același neam și de aceeași credință și să apucăm armele împotriva dușmanilor creștinătății. Nevoile țării ne obligă să alergăm spre Liga Sfântă în a cărei curte se află și frații noștri ardeleni și moldoveni și să rupem învoiala cu otomanii. Am jurat în inima mea să ascult suspinul Țării și, tăgăduind de năpastă, să lupt împotriva dușmanului.*”

Cum contextul extern era favorabil, turcii fiind în război cu Imperiul Romano-German încă din 1593, Domnul Mihai, împreună cu boierii, s-au decis: trecerea la faptă în lupta cu turcii, ruperea relațiilor cu aceștia, pentru a le slăbi și mai mult puterea prin care voiau să domine țara și creștinătatea.

Acum, datorită deciziei intrării în luptă atât a Valahiei cât și a Transilvaniei, turcii erau atacați pe toate fronturile europene în vecinătatea cu țările creștine, deoarece Imperiul Romano-German se afla deja implicat într-un aprig și lung război cu turcii, pentru a împiedica apropierea lor spre Viena. Mihai Vodă a creat un nou front de război, la care acum turcii trebuiau să-i facă față. Turcii erau de-acum încolțiți și solicitați pe o linie de front mult mai extinsă în luptă cu creștinătatea. Intrarea în lupta cu turcii a Valahiei, le va aduce otomanilor mari neajunsuri, în primul rând, lipsa aprovizionării cu alimente și ostași și apoi, îi va obliga la eforturi sporite din punct de vedere militar; dislocarea și divizarea forțelor proprii pentru păstrarea granițelor imperiului.

Mihai-Voievod era convins de greutățile inerente susținerii acestei lupte cu Poarta Otomană, o putere incomparabil mai mare ca cea a țărișoarei sale, dar nu a dat înapoi.

„Mihai este omul faptelor așa cum arată toată viața lui”, scria cronicarul sas Johann Filstich în cartea sa despre Mihai-Viteazul scrisă în prima jumătate a secolului al XVIII-lea- „*Tentemen Historiae Vallachie*”

Mihai, mănât de idealurile mărețe și curajoase, este omul acțiunilor bine plănuite și al deciziilor ferme. Gata de fapte concrete și curajoase, iată cu ce intenții se ridică impetuos, Mihai Vodă, în fața mulțimilor și a boierilor,

declarând solemn, ca să audă și ceilalți boieri, care nu împărtășeau în totalitate politica domnului:

„Și voi, ce-ați crezut ? ...Că EU, Mihai-Voievod voi înghiți paharul rușinii până la capăt ? De astăzi înainte, mă liberez în fața lui D-zeu și a voastră de orice îndatoriri și închinăciuni și tot așa voi libera pe acei supuși ai mei care mă vor urma. O viață avem români și-o cinste ! Deșteptați-vă români !...că am dormit destul ! Mai bine dușmani în pământ decât în țara noastră ! ”-spunea el îndemnându-i la luptă.

Mihai nu putea să accepte zicala: „Capul plecat sabia nu-l taie”-pe care unii dintre români îl vehiculau, după îndelungatele experiențe dureroase de-a lungul anilor grei, de vasalitate turcească. Pentru a scăpa de răzburarea turcilor, aceștia adoptau o tactică de temporizare, „plecâu capul”, până la ivirea momentului prielnic de a se răscula. Mihai, care își asumase hotărârea de a înfrunta turcii, își pregătea strategia și făcea planuri cum să facă față viitoarelor incursiuni ale acestora. Era hotărât să-și apere țara prin luptă. În demnitatea sa, nu concepea altă variantă decât confruntarea fățișă. Cu hotărâre și cu determinare, se luptă pentru neatârarea țării. S-a sacrificat pe sine, pentru neam și țară din toate punctele de vedere: material, moral și fizic, în unele lupte fiind chiar rănit.

Despre turci, Mihai spunea:

„Ci băgând eu de seamă că poartă gând rău spre paguba și nimicirea creștinilor, mă gândii atunci să rup cu orice preț învoiala și să mă alătur la creștinătate în pofida lor. Pentru asta mă rugai lui Dumnezeu să-mi dea bună inspirație, ceea ce se și întâmplă.”-extras din memoriul lui Mihai-Viteazul către marele duce de Toscana, Cosimo.

Îndemnul către căpitanii săi, îl subliniază Dimitrie Bolintineanu la 1847, în următoarele versuri. Scriitorul pașoptist, animat de un cald sentiment de dragoste de țară, a evocat cu mândrie și admirație personalitatea marelui voievod, Mihai-Viteazul în poezia „Cea de pe urmă noapte a lui Mihai cel Mare”

Ca un glob de aur luna strălucea
Și pe-o vale verde oștile dormea;
Dar pe-un vârf de munte stă Mihai la masă
Și pe dalba-i mână, fruntea lui se lasă:
Stă în capul mesei între căpitani
Și recheamă dulce, tinerii săi ani.
Viața noastră trece ca suava rouă
Când speranța dulce ne surâde nouă;
Astfel, astă dată viața lor cura,
Cugetele triste nu-i mai turbura.
Luna varsă raze dulci și argintoase,

Austrul le suflă coamele pletoase.
Căpitanii toarnă prin pahare vin
Și în sănătatea lui Mihai închin;
Dar Mihai se scoală și le mulțumește
Si, luând paharul, astfel le vorbește:
- Nu vă urez viață, căpitanii mei !
Dimpotrivă, moarte, iată ce vă cei !
Ce e viața noastră în sclavie oare ?
Noapte fără stele, ziuă fără soare !
Cei ce rabdă jugul și-a trăi mai vor
Merită să-l poarte spre rușinea lor !
Sufletul lor nu e mai presus de fierul
Ce le-ncinge brațul, iau de martor cerul !
Dar românul nu vrea câmpuri fără flori,
Zile lungi și triste fără sărbători
Astfel e vulturul ce pe piscuri zboară:
Aripile taie-i, că ar vrea să moară!
Astfel e românul și român sunt eu
Și sub jugul barbar nu plec capul meu !

Richard Knolles, istoric englez, contemporan cu Mihai, spune despre el, următoarele: „Și cum era bărbat de un înalt spirit și nu mai puțin zel față de țara sa, nesuferind să-și vadă zilnic oprimați supușii tot mai mult și mai mult de turcii nerușinați, el convocă o adunare a tuturor stărilor

Valahiei, pentru a se sfătui cu ele ce ar fi mai bine de făcut pentru a remedia un rău atât de mare, precum și pentru a preveni un rău și mai mare, nu fără motiv de teamă, să nu mai îndure în continuare jugul cel greu al dominației turcești și al sclaviei.”

La rândul său, Aaron Florian, în lucrarea „Idee repede de istoria

Prințipatului Țării Rumânești”-1837 afirmă:

„Vremile cele grele aduse pe toți rumânii într-o stare de suferiri amare; toți așteptau un mântuitor. Arătarea lui Mihai în mijlocul lor a fost ca un fulger strălucitor, care dete duhului rumânesc celui amorțit, o lovitură electrică; rumânii se deșteptară; cunoscură trimiterea lui din ceriu și alergară la glasul lui cel propovăduitor de mântuință. Dar duhul lui cel mare nu se putea mulțumi ca să șază pe un scaun ocărât și să cârmuiască o nație roabă. Ca un alt Temistoclu se sili ca să-și dezrobească țara, să facă respectat scaunul românesc și să dea în mâna rumânilor puterea de a-și ținea vrednicia lor. El făcu duhul lor întreprinzător de lucruri mari”.

Datoriile țării erau foarte mari, iar printre obligațiile noului domn, era și plata datoriilor domnilor anteriori. Marele postelnic și vistier, Stoica Râioșanu, îi prezintă un raport economico-financiar lui Mihai-Vodă: țara era sărăcită, încât „nu mai rămăseseră decât munții și apele... și ferească Dumnezeu, ca otomanii să nu-i schimbe

Scenă din filmul Mihai-Viteazul; regia Sergiu Nicolaescu, scenariul Titus Popovici

înfățișarea în pașalâc. Socotelile către Poarta Otomană sunt greu de mărginit cu gândul și este cu neputință să îndestulăm poftele nesăbuite ale turcilor; suma totală întrece cu mult puterea de înfăptuire a țării. Copiii noștri, sunt luați cu de-a sila de lângă mame și duși să înmulțească armatele turcești, unde mor pentru sultan !”

În țară, mahomedanii aveau un regim preferențial. Unii români, neputându-și plăti birurile, își abandonau religia străbună, trecând la islamism, numai să scape de viața care nu mai era de suportat. Un alt mod de a scăpa de greutate era fuga de pe moșii, luând calea codrului sau a munților. Boierii nu mai aveau cu cine lucra pământul. Acest fapt constituia un mare pericol socio-economic, pentru că fenomenul nu era de neglijat.

Analizând situația dezastruoasă a țării, Mihai-Vodă a tras concluzia că trebuie să ia decizii radicale.

Într-o altă poezie, deosebit de sugestivă, „Mihai Viteazul și turcii”, George Topârceanu subliniază hotărârea implacabilă a lui Mihai de a-și dezrobi țara:

Oștile păgâne pasă la hotare.
Mihai șade la o masă mare.
Căpitanii-n juru-i beau, se veselesc,
Când deodată-n sală intră-un sol turcesc.

— Padișahul nostru m-a trimis la tine
Să-i plătești tributul ce i se cuvine !...

Mihai-Vodă tace. Oaspeți, mare-mic,
Cu onor, din teacă, spedele-și ridic.
Luna varsă raze dulci și auroase,
Căpitanii-și scutur coamele pletoase.

.....
Atunci Mihai-Vodă se scoală deodată
Și spre sol întoarce fața-i gândurată:
— Mergi și spune celui care te-a trimis
Că Mihai Viteazul ochii n-a închis.
Au voiești pe țară biruri noi a pune ?
Au vrei să iau pielea de pe Națiune ?...
Padișahul vostru, fără de-nconjor,
Vrea să nimicească p-acest brav popor.
Dar mai bine piară dacă i-a fost dat,
Decât cu rușine, mic și atârnat!

Constatând că nu poate plăti datoriile către Poarta Otomană, Mihai s-a hotărât să se revolte contra turcilor.

Pregătirea Valahiei pentru confruntarea cu turcii, stabilirea alianței cu Transilvania și Moldova

Dacă facem un bilanț al evenimentelor de-a lungul domniei lui Mihai-Vodă, septembrie 1593-august 1601, putem distinge multiple acțiuni politico-diplomatice și militare care caracterizează două perioade distincte. Acestea sunt strâns legate între ele și pun în evidență scopurile urmărite cu scrupulozitate și tenacitate de către Mihai:

1) -lupta de eliberare de sub dominația otomană prin obținerea independenței Țării Românești față de turci (1594-1598)

2) - crearea unui stat pe baze etnice românești, respectiv coagularea forțelor românești (1599-1601), o refacere din punct de vedere politic a Daciei istorice, prin unirea celor trei „Țări Dacice”, cum erau numite în acele vremuri Țara Românească, Moldova și Transilvania.

Mihai-Vodă se vedea amenințat la granița sudică a țării sale de pericolul otoman. Programul său politic de realizare a independenței țării față de turci, constituia un pas important de debut al domniei sale. Acest program era gândit să antreneze celelalte două țări vecine, Moldova și Transilvania în politica sa, antiotomană.

Planul inițial al lui Mihai, la care el ținea atât de mult încă de la venirea sa în scaunul domniei, s-a concretizat în prima sa fază, prin sistemul de alianțe politico-militare pe care Mihai-Vodă l-a inițiat între Valahia, Moldova și Transilvania, un plan de colaborare strânsă și fructuoasă de lungă durată, de coagulare și coeziune a tuturor forțelor politice, umane, materiale, pe plan economic și social, al tuturor energiilor din vecinătate, pentru a răzbate împreună contra tătarilor, turcilor și altor dușmani. El a gândit o strategie deosebit de inteligentă, pe termen lung, de ajutor reciproc și sprijin necondiționat între cele trei țări vecine. Această înțelegere se putea împlini mai ușor între Moldova și Valahia, principate conduse de domnitori români, cu aceeași limbă, tradiții, obiceiuri și religie.

Pe plan extern, politica antiotomană a țării a fost inițiată la insistențele lui Mihai și s-a concretizat în toamna anului 1594. În acest scop, îl trimite pe clucerul Radu Buzescu la Sigismund Báthory, de la care obține 2 000 de oameni sub comanda lui Mihai Horváth, pârcaș de Făgăraș și îl delegă ca sol pe stolnicul Preda Buzescu la Aron Vodă, domnul Moldovei (1592-1595), iar apoi cheamă ceata de boieri olteni în capitală.

Cu Aron-Vodă, domnul Moldovei, avea o foarte bună relație de frățietate și de ajutor reciproc, având chiar relații de familie cu acesta. Andronic Cantacuzino, vărul lui Mihai, o avea pe fiica sa, căsătorită cu Aron-Vodă. El va fi dedicat trup și suflet luptei antiotomane, sprijinindu-l pe Mihai cu fiecare ocazie. Deci în prima sa etapă, rezultatul a fost o înțelegere deplină între Valahia și Moldova. Acordul s-a finalizat în toamna anului 1594, cu un deplin consens și solidaritate în lupta comună împotriva dușmanilor.

Această înțelegere s-a stabilit de comun acord în toate problemele politico-militare ce le aveau de înfruntat și soluționat împreună. La acest acord a aderat și Sigismund Báthory, principele Ardealului. Mai mult, Aron-Vodă a mai semnat la 16 septembrie 1594, încă un alt tratat de sprijin reciproc și de colaborare împotriva otomanilor, direct cu împăratul de Habsburg al Casei de Austria. Deci acum Domnul Mihai era asigurat în caz de nevoie, de prietenia și sprijinul acestora, fapt ce-i dădea mari speranțe de viitor.

Va urma

Germaine Guèvremont

Provenind dintr-o familie de intelectuali – tatăl avocat și jurnalist și mama pictor, amândoi înrudiți cu personalități cultural-istorice (scriitorul Henri Grignon și abatele Antoine Labelle) – Marianne-Germaine Grignon s-a născut la 16 aprilie 1893, în Saint-Jérôme. După completarea studiilor la Montréal și Toronto, unde va învăța pianul și limba engleză, ea lucrează o vreme la tribunalul din Saint-Scholastique. În 1916 se căsătorește cu Hyacinthe Guèvremont iar în 1920 cuplul se instalează în orașul Sorel, unde vor rezida împreună cu cei cinci copii (una din fetițe moare la vârsta de patru ani) până în 1935, când se vor muta la Montréal.

La Sorel, Germaine Guèvremont începe o carieră în ziaristică, publicând pentru *La Gazette*, *Le Courrier de Sorel*, *Paysana* și *L'Oeil*. În 1942 ea publică o culegere de nuvele apărute anterior în jurnale, intitulată *En pleine terre*, iar în 1945 apare *Le Survenant (Pribeagul)* la Editura Beauchemin, carte căreia i se decernează prestigioasele premii literare Ludger-Duvernay și premiul David. Publicat la Editura Plon, la Paris în anul următor, romanul este onorat cu Premiul Sully-Olivier de Serres. *Marie-Didace*, urmarea romanului *Pribeagul*, apare în 1947. Este un succes care-i aduce autoarei onoarea de a fi admisă ca membră a Academiei canadian-franceze (devenită mai târziu Academia de litere din Québec) și a Societății regale din Canada. Premiul Guvernatorului general îi este acordat în 1950 pentru traducerea romanelor în engleză sub titlul *The Outlander*. Primește doctorate onorifice de la universitățile Laval și Ottawa, și consacrarea continuă cu adaptările pentru radio și apoi televiziune și pentru cinema în 1962.

Germaine Guèvremont moare, pe neașteptate, în 1968 în urma unor complicații post-chirurgicale, lăsând în urmă o operă marcantă în evoluția romanului quebechez.

PRIBEAGUL (roman) de GERMAINE GUÈVREMONT

prezentare și traducere Viorica Petruț Baetu

Pribeagul (roman)

I

Într-o seară de toamnă, la Chenal du Moine ¹, tocmai pe când familia Beauchemin se pregătea să cineze, niște bătați puternice răsunară în ușă, care-i făcură pe toți să se ridice de la masă. În cadrul ușii stătea un străin, tânăr, înalt, purtând în spate un rucsac; cerea de mâncare.

- Apropie-te, hai aici la masă. Apropie-te, nu te jena, pribeagule, îi strigă taica Didace.

Fără vreun cuvânt de mulțumire, cu o simplă mișcare a capului, străinul acceptă. Zise doar:

- Mâine-mi încep ziua curățând cocina.

După ce își aruncă desaga într-un colț, își scoase haina de lână în carouri roșu aprins cu verde căreia îi lipseau un nasture aproape de guler și un altul nu departe de curea. Apoi mânuși pompa cu atâta forță încât aceasta, după ce icni de vreo trei, patru ori, lăsă să țâșnească un jet de apă care împrășcă până dincolo de chiuveta de fontă, direct pe covorașul rotund, ba chiar și mai departe, pe podelele presărate cu noduri. Nepăsător, el izbucni în râs; dar niciunui dintre ei nu-i veni nici măcar să zâmbească. Cu atât mai puțin Phonsinei care, supărată de apa de pe jos, îl certă:

- Nu-i știți trucul!

Apoi, cu mișcări scurte, sacadate, ea mânuși atât de bine brațul pompei încât mica chiuvetă se umplu numaidecât până la margine. Cu mâinile de-o agilitate neobișnuită, străinul își spală fața scufundându-și-o în apă, își vărsă apă pe ceafă, își umezi părul, în timp ce ceilalți, cu privirile

ațintite asupra lui, îi urmăreau fiecare mișcare. Ai fi zis că străinul aducea o valoare nouă acestui gest, atât de familiar fiecăruia dintre ei.

De îndată ce se așează la masă, cum el aștepta, surprins, Didace îl îndemnă:

- Da' ce mai aștepți, pribeagule? Servește-te. Doar nu aștepți să te și servim.

Bărbatul își tăie o bucată bună de friptură fierbinte, își trase în farfurie patru cartofi pe lângă ea, pe care îi stropi din belșug cu sos gras, în timp ce, din ochi, căuta pâinea. Grăbit, Amable își tăie o felie groasă de două degete, fără să se sinchisească că fărâmițează miezul pâinii.

Ceilalți, împinși de foame, făcură la fel. Bătrânul îi observa pe furiș pe fiecare dintre ei. Nimeni nu băgă de seamă umbra de dispreț care, treptat, ca o ceață fină de toamnă, se așternea pe trăsăturile severe ale feței sale. Când îi veni rândul, el, Didace fiul lui Didace, care nutrea respect pentru pâine, apucă cu delicatețe pâinea pufoasă cu mâna stângă, o sprijini pe pieptul său pe jumătate gol, încă umed de sudoarea unei lungi zile de trudă, și, cu mâna dreaptă curăță cuțitul pe marginea unei farfurii până ce lama luci, apoi cu gingășie își tăie un colț de mărimea unui punn.

Cu capetele plecate, coatele ridicate, abia scoțând vreo vorbă, fără grija celui de-alături, cei trei bărbați din Chenal, Didace, fiul lui, Amable-Didace și Beau-Blanc, zilierul, mâncau cu mare poftă. Se înfuleca, nu glumă: cu gura plină, smulgeau și ultimele bucățele de carne de pe oasele pe care le puneau apoi pe masă. Din când în când, câte unul se oprea să-i arunce o bucată lui Z'Yeux-Ronds ², câinele cu ochi lăcrămoși, care cerșea când de la unul, când de la altul. Pe când altul înfugea miez de pâine în furculiță ca s-o înmoaie în bolul cu sirop de arțar din mijlocul mesei, al treilea își ștergea cu dosul mâinii grăsimea ce se i prelingea în dâre pe bărbie.

Phonsine, în schimb, de-abia ciugulea. Se ridica deseori să toarne în cești ceaiul negru, gros ca o melasă. Spre deosebire de bărbați, care beau cu înghițituri mari din cești de ceramică grosolană, de un alb brut, și uneori chiar din boluri pe care ea trebuia să le umple până la margine, indiferent de mărime, femeia bea cu înghițituri mici dintr-o ceașcă delicată pe care nu o umplea niciodată până la bord.

După ce băuse o cantitate considerabilă, străinul catadicsă să zică:

- E-un ceai bun, da' nu-i ca un adevărat ceai de șanter. Acela-i un ceai așa de tare că după ce-ai băut, ridici toporul ca pe-un fulg!

Nici în seara aceea, nici în ziua următoare, pe care o petrecu muncind laolaltă cu ceilalți, străinul nu dădu vreun semn de plecare. Pe la sfârșitul după-amiezii, Didace îl întrebă:

- Vrei să rămâi mai mult, aici cu noi?
- Da' de ce? o să rămân atâta cât trebuie!
- Spune-mi mai întâi cum te cheamă? De pe unde ești?
- Numele meu? Mi-ai dat voi unul: mi-ai zis Străinul.

- Nu te-am numit Străin, îl corectă Didace. Am zis: Pribeag.

- Eu nu vă pun întrebări, reluă străinul. Faceți la fel. Îmi place locul. Dacă vreți să-mi dați un loc unde să pun capul, de mâncare și oleacă de tutun pe deasupra, rămân. Nu vă cer altceva. Nici măcar o odaie. O să fiu angajatul vostru și puteți să-mi spuneți cum vreți.

- Mmda... gândi Didace cu voce tare, înainte de a-și da aprobarea, pe vremea asta e cam târziu să iau un angajat. Pământul începe să se dezgolească.

Privirea lui de vânător, cu bătaie mai lungă decât văzul obișnuit, pătrunse în adâncurile inimii străinului ca pentru a-i smulge secretul. Pribeagul nici nu clipi susținându-i privirea, ceea ce-i plăcu nespus lui Didace. În semn de încuviințare, mâna bătrânului se lăsă grea pe umărul tânărului bărbat.

- Ești mare și voinic. Ești solid ca o insulă în vârtoare, și nu pari din cale afară de ursuz...

II

Când ajunse la ultima brazdă, aproape de casa lui, Didace Beachemin își îndreptă spinarea. Fără o vorbă, trase de hățuri. Docil, calul cu crupa lucind de spumă, se opri pe loc. Cu privirea ageră sub sprâncenele stufoase, Didace se întoarse să vadă mai bine parcela de pământ pe care tocmai o terminase de arat: brazdele paralele se întindeau egale și aproape perfect drepte prin pământul gras, bogat. În ciuda celor șaiszeci de ani, avea încă mâna puternică și ochiul bun. A avut o zi bună.

Între drumul de la picioarele lui și pășunea comunală de pe Île du Moine ³, apa canalului curgea liniștită și verde. Înspre nord, două dâre de fum tremurau în dreptul Île à Pierre ⁴: un pachebot naviga în susul fluviului.

- Patru catarge își termină cursele, gândi Didace.

Ușurate de lapte, vreo zece vaci înaintau încet, în șir, pe malul mâlos. Pe cerul nepătat, netulburat de vreun suflu de vânt, un singur nor se împurpura spre est, ultima văpaie ce se îneca în cenușul rece. Cu fruntea sus și nările fremătând, Didace adulmecă de gustat aerul fad, calduț. Deși seara își anunța deja răcoarea, umerii lui erau încă pătrunși de căldura soarelui. El prefera rafalele vijeliilor, vântul turbat care biciuiește sângele bărbaților și silește pasările sălbate să se refugieze în golfuri, nu acest timp mort, molesitor.

Deodată, zări doi oameni într-o trăsură ușoară, care pornea suișul. Recunoscându-i de îndată pe Pierre-Côme Provençal și pe fiul lui cel mare, Odilon, Didace se grăbi să deshame calul, care, de bună voie, luă drumul spre grajduri. Apoi se duse să se rezeme de gard și se apucă să fumeze.

Situată în mijlocul câmpiei, printre casele depărtate unele de altele, cele mai multe dintre ele retrase în susul terenurilor lor, departe de râu dar și de drum, pentru a scăpa de inundații, casa lui Didace, construită pe o ridicătură artificială, aproape de drumul regal, avea rarul avantaj de a fi în raza de auz a glasului: Beauchemin-ii puteau la orice oră a zilei, să primească din partea

trecătorilor de pe drum sau de pe canal, o vorbă, un salut, un semn de prietenie. Chiar și de-aveau mai nimic de zis, făceau câteva remarci despre creșterea sau scăderea apelor, direcția vântului, sănătate, doar pentru plăcerea de a-și dezlega limba, să arate că mai erau încă pe lumea asta sau pur și simplu pentru a nu pierde o ocazie așa de bună de vorbă. Dacă vreunul nu avea chef de vorbă sau n-a auzit gluma, se mulțumea să ridice din umeri în loc de răspuns, dând un semn de viață, totuși.

- Hoo! Hei! Didace!

Didace nu se mișcă. El și Pierre-Côme Provençal nu-și vorbeau. Rar s-au mai văzut doi prieteni din copilărie, doi vecini apropiați să se certe și să se împace cu atâta ușurință. Dar acum, de mai bine de o lună nici măcar nu se salutau. Pierre-Côme, primar al parohiei și paznic de vânatoare, îl avertizase de mai multe ori pe Didace să nu mai vâneze în perioadele interzise. După ce l-a amenințat în zadar, și l-a amendat tot fără folos, a dat foc postului său de vânatoare. Nu există un afront mai cumplit pentru un vânător. Astfel că, decât să vorbească el primul, Didace se supuse de bună voie supliciului. Dacă Gros-Gras ⁵ Provençal își imagina că poate să dirijeze toate cele și pe toți în ținut...

- Ei, Didace! Nu era Gaillarde ⁶ a ta cea înhămată adineaori la căruță?

- Chiar ea, mda. Da' de ce vrei să știi, Gros-Gras?

- Pen' că, dacă e iapa ta, ei bine pot să zic că nu mai e o mână. Dacă vreodată am de botezat, ți-o împrumut pentru cumetrie!

Nu le trebui mai mult ca să devină din nou prieteni și asociați. Didace se umfla în pene. Dar în timp ce trăsura vecinului se îndepărta la pas, își zise:

- Suntem chit, Provençal mi-a vorbit primul. Am avantaj asupra lui. De-acu' înainte, pot să vânez după pofta inimii.

De cealaltă parte, Pierre-Côme Provençal, umflat de orgoliu, gândea că a scăpat ieftin: în schimbul unei mici favori, își asigurase votul întregii familii Beauchemin și a unei lungi cohorte de alegători care le călcau pe urme. Va fi din nou primar la alegerile următoare.

Se întoarse și își plimbă privirea peste pământurile familiei Beauchemin. Cu ochii săi mici și oblici de vulpoi care-și măsoară prada, el evaluă avuția: douăzeci și șapte de acri, nouă prăjini pe doi acri, șapte prăjini, mai mult sau mai puțin. Ogoarele cenușii, uniforme, striate doar de arătura proaspătă, se desfășurau ca un cearșaf bine întins, de la golful Lavallière până la Chenal. Acum, în amurg,

Pierre-Côme abia le distingea. Dar știa că, în solul aluvial în care nu găseai nicio pietricică, hrișca, fânul, ovăzul vor crește din abundență încă mulți ani de-acum înainte.

Pe pământurile vecine, de aceeași mărime, locuiau David Desmarais și unica sa fiică Angéline. Pierre-Côme se gândi la cei patru băieți ai lui care trebuiau rostuiți pe aproape: cam îndărătnică, domnișoara lui David Desmarais. Nici plăcută la frecventat. Nici frumoasă. Floare trecută de câteva veri deja. Dar harnică și gospodină cum rar se găsește. Când o fată are avere care i se cuvine de drept doar ei, și calități să prisosească, de ce s-ar uita un băiat atâta la frumusețe?

- Nu găsești că taica Didace pare adus de spate?

Vocea fiului său îl făcu să tresară:

- Păi da! Pelița inimii începe să se îngroașe. Degeaba îl cheamă Beauchemin ⁷, îmbătrânește și el ca toată lumea!

Dar își reveni repede. Didace și el aveau aceeași vârstă, își aminti el.

- În orice caz, dacă se gârbovește, cu siguranță nu-i bătrânețea. Munca îl trage-n jos.

Și într-adevăr, Pierre-Côme îl văzu pe Didace, urcând pe cărare cu spatele încovoiat. După el, averea familiei n-avea cum să dăinuie: Amable-Didace, unicul fiu, bolnăvicios și fără vigoare, nu va ajunge niciodată un adevărat agricultor.

Gândul îl duse din nou la băieții lui, Odilon, Augustin, Vincent, Joinville, toți patru voinici, harnici, puternici. Zâmbi plin de mândrie.

Înainte de a îndemna calul la trap, bucuos, îi trase un cot în coaste lui Odilon:

- La următoarea șezătoare, ar trebui să încerci din nou s-o vezi pe Angèle Desmarais. Va sfârși și ea prin a se lăsa împlânzită, ca toate celelalte.

(Urmarea în numărul viitor)

Note

1 Canalul Călugărului (n.t.)

2 Ochi-Rotunzi (n.t.)

3 Insula Călugărului (n.t.)

4 Insula cu piatră

5 Grasul-Grăsanilor (n.t.)

6 Voinicuța (n.t.)

7 Beau chemin = drum frumos (n.t.)

Oamenii diasporei și nostalgia inexprimabilă

România, țara cu tradiții bogate, peisaje pitorești și o istorie complexă, rămâne mereu în inimile noastre a celor care, din diverse motive, am ales să ne începem o nouă viață departe de plaiurile natale. Pentru românii din diasporă, țara natală devine incontestabil un „plai de dor” - o sursă inepuizabilă de amintiri, emoții și identitate.

România este o prezență constantă în gândurile noastre. Chiar și în mijlocul marilor orașe cosmopolite sau a peisajelor îndepărtate, un român simte mereu o legătură puternică cu locurile natale. Fiecare gust, miros sau sunet declanșează amintiri vii, iar inima lor bate într-un ritm aparte atunci când vorbim despre România.

Nostalgia este o forță uriașă care transformă distanța geografică într-un spațiu emoțional. Îmi amintesc cu drag și duioșie de zilele petrecute în satul bunicii, de colindele tradiționale de Crăciun, de mirosul fumului de lemne care îmbrățișează aerul în serile de iarnă. Pentru fiecare din noi amintirile devin o comoară prețioasă, iar dorul de casă devine o parte inerentă a propriei noastre ființe.

Cu toate acestea, plaiul de dor nu este doar despre regrete sau tristeți. Este, în egală măsură, și o expresie a iubirii față de țară. Devenim ambasadori neoficiali ai culturii române în țările gazdă, aducem cu noi tradițiile, obiceiurile și valorile care ne definesc. În mijlocul vieții moderne și a schimbărilor continue, în această lume nebună, noi românii ne străduim să păstrăm vie flacăra identității noastre românești, și de ce nu, contribuim în felul acesta la diversitatea culturală a țării care ne-a deschis brațele.

Dificultățile și provocările adaptării într-un mediu străin nu pot fi ignorate. Însă, tocmai aceste experiențe ne-au îmbogățit și ne oferă o perspectivă unică asupra lumii. Devenim martorii unor realități diverse, îmbogățindu-ne astfel bagajul de cunoștințe și, foarte important, modulându-ne perspectiva asupra vieții.

Pentru mine, România a devenit astfel un loc mitic, o entitate care transcende frontierele geografice. Este o stare de spirit care mă leagă de românii mei, oameni dezrădăcinați ca mine, într-un mod special, dându-mi un simț profund al apartenenței.

Pentru românii de departe, fiecare reîntâlnire cu pământul natal devine o sărbătoare a sufletului, iar fiecare

ROMÂNIE – PLAI DE DOR!

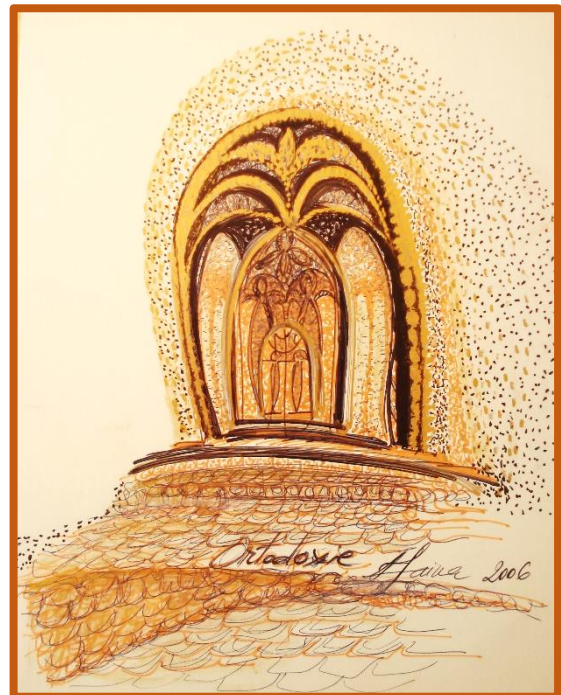
Adina Bochis

despărțire se transformă într-un „adio” plin de speranță că vor reveni acasă.

România rămâne o realitate complexă și fascinantă pentru noi, românii de departe. Este o poveste de iubire și dor, o călătorie constantă între trecut și prezent, între distanță și apropiere. Cu fiecare pas făcut în lumea mare, vad cum românii își poartă cu mândrie identitatea și iubirea pentru țara noastră, și mă simt mândră de originea mea, de experiențele mele de acolo, de bogăția sufletească moștenită în peisajul carpatic, toate m-au ajutat să mă adaptez fără însă să uit de unde mă trag.

În lumea vastă a creativității umane, câteva pictorițe române cu vocație, au găsit un limbaj artistic prin care exprimă nu doar talentul lor, ci și adâncul dor de țara natală. Opera lor devine nu doar o creație estetică, ci o adevărată grăire a inimilor lor, păstrând vie legătura cu rădăcinile și tradițiile românești.

Pentru aceste artiste, fiecare pensulă aplicată pe pânză devine o călătorie către casa pe care au lăsat-o în urmă. Va propun să le admirăm talentul și să le mulțumim deoarece grație lui, au reușit să exprime acel cuvânt care ne arde buzele și pe care nu-l putem explica : DOR!

Angela Faina, „Ortodoxie”,
19 cm x 23 cm, lucrată în tehnică mixtă

CAPITOLUL 2

Sorina-Anca Negrescu

Vacanțele de vară, Sorina le petrecuse la bunici, unde bunica ocupată fiind cu gospodăria și grija animalelor și păsărilor care le asigurau traiul zilnic și o oarecare bunăstare, o îndemna să-l urmeze și ajute pe bunicul, supus credincios al bisericii. Ziua era cu sfințenie închinată lui Dumnezeu, slujbele ocupându-i timpul. Așa că prezența nepoatei îi era de mare ajutor în aranjarea în vase a florilor aduse de către enoriașii cucerți de harul celui care îi apropia de Domnul. Și ca să nu se plictisească printre vase și flori, Sorina aduna și număra colacii de diferite mărimi, umpluturi și arome.

Cel mai mult însă, o încântau colivele, care cu diversitatea ornamentelor cu bomboane de ciocolată, încadrau cu sfințenie crucea din mijlocul lor, pudrată generos cu praf de cacao și care cu parfumul îmbietor de esențe, îi trezeau dorința de a le degusta. Ca urmare, degetele ei se strecurau cu delicatețe printre boabele tandre de grâu, savurând cu satisfacție, minunatele gusturi schimbătoare de la una la alta.

În cele din urmă, bunățile bisericii, luau drumul casei parohiale, desfătând vietățile din ogradă. Porcii se răsfățau cu coliva, grohăind mulțumiți de minunățiile primite, iar păsările, devorau în grabă, colacii rămași după triere. Și tot acest ospăț al vietăților din ogradă se datora cantităților generoase, care neputând fi consumate toate în timp util, ar fi trecut la modul perimat, urmând să ia drumul pubelelor, fapt considerat ca fiind un păcat.

Dar cel mai mult, Sorina aprecia bunățile bunicii, păstrate cu grijă, în sobele goale de lemne și cenușă. Cu ușițele larg deschise și cu ochii măriți de poftă, ea trecea de la un borcan la altul, oprindu-se și gustând dulceața de caise îmbunătățită cu miezul din sâmburi, sau dulceața de cireșe amare, pelteaua de gutui, șerbetul de fragi și zmeură, culminând cu delicioasa dulceață de nuci verzi, culese în luna mai-iunie și arome generos cu lămâie.

La sfârșitul verii, tatăl Sorinei, sosea grăbit de dorul fiicei lui, plecând după câteva zile însoțit de ea și încărcat printre altele, de borcane cu magiun de la Prunișor și de sticle cu țuică din prunii livezii din deal.

Ajunsă la facultate, prima vacanță de vară, Sorina și-a petrecut-o la Costinești, stațiunea preferată a studenților, invitată fiind de Adina, care pleca însoțită de un mic grup: Roxana, studentă la Cibernetică și colegul ei, piticul Bibi; Dana studentă la Arte Plastice și Andra, studentă la medicină.

Ajunși pe peronul gării din Costinești, strigătele gospodinilor care ofereau camere studenților la un preț convenabil, le atrase atenția. Punând câteva întrebări în stânga și în dreapta, aleseră o cameră mare în vecinătatea gării. Paturile se înșirau de-a lungul pereților albi, dușul improvizat sălășluia în curte ca și toaleta cu mireasma ei neplăcută. Prețul abordabil, îi făcea să uite identitatea unui prezent legat de toate inconvenientele, singurul real dezagrement rămânând sforăitul redutabil al amicului Bibi, sforăit care eclata de la poarta casei, umplând văzduhul, înfricoșând grădina și locuința lor de vară. La început, Roxana se perpelea în pat toată noaptea, începând cu timpul să cedeze oboselii, strigând adesea prin somn „Bibi oprește-te!”.

Sorina obținea pentru prima oară performanța libertății, o rețetă tradițională pe termen lung de vacanță, fără supraveghere parentală. Ziua leneveau pe plajă, seara la discotecă, dependenți de muzică și dans, iar la miezul nopții, Cornel, prietenul bun al Adinei, student la stomatologie, sosit cu un grup BTT și cu relații la brutărie, îi ducea să mănânce chifle și pâine caldă, unica masă din zi, fără nici un aport financiar. Bani îi foloseau pentru a plăti chiria și prelungi astfel cu o lună, vacanța pe litoral.

Acestea spuse, o oarecare supraveghere exista totuși. Mircea, un văr îndepărtat al Adinei, care ocupa cu colegii de la medicină o cameră într-un colț pierdut din Costinești, promisese mătușii să aibă grijă de fiica ei. Astfel, din umbră, controla lucrurile în fiecare seară, ca un războinic din linia întâi. Cu un minimal procent de disperare de a nu rata misiunea primită, de undeva de la o masă, nu departe de ring, o urmărea neobosit pe Adina și prietenele ei, care dansau și implicit pe Sorina.

Spre finalul vacanței, o rumoare crescuse lent și se răspândi, sfârșind prin confirmarea chefului din pădure ce urma să încheie tihna îngăduită studenților în cursul verii.

Ajunși la pădurea adormită, liniștea imensei singurătăți deșirată de suspinele greierilor somnoroși, îi cam neliniștea. Dintr-odată, se desprinsese larg un zvon depărtat de glasuri, muzică și voie bună.

- Se pare că ne apropiem, șopti Roxana.

Grăbiră pasul, cu o mare și arzătoare dorință de a se alătura grupului și a se simți în siguranță, după această scurtă trecere prin pădurea stăpână parcă pe destinele lor.

Ajunși în luminișul luminat grație unui fir electric tras pe sub calea ferată, de la o sursă declarată secretă, salutară în stânga și dreapta, făcând cunoștință cu cei noi. În scurt timp, pahare cu vin sau tărie, le înflori în mână, muzica

aducându-i Adinei pe olandezul Tony, brunet cu ochii albaștri, băiat de spirit și bine educat, partener de dans de o seară, Danei pe olandezul Henk, care în viitor, îndrăgostit nebunește și hotărât să se însoare cu ea, demoralizat după eșecuri și refuzuri repetate din partea autorităților amenințătoare, chiar și la adresa lui, a fost obligat să renunțe. Dana, supărată și deprimată, într-un moment de supărare disperată, se va arunca de la etaj, fără să se teamă de un sfârșit fatal.

Sorina, alături de Bibi, sprijiniți de un copac, au povestit și privit admirativ perechile care treceau în acordul muzicii, pierdute în vârtej nebunesc și pasionat .

La sfârșitul anului doi, primul sărut al Sorinei sosi o dată cu vacanța la Eforie Nord . Așezată pe un șezlong, citea, când o minge de ping pong, o lovi în cap, întrerupându-i lectura. Scuzele în limba germană și curiozitatea, o făcură să ridice privirea dintre pagini. Cu ochii mari și aer confuz, Sorina îl privea pe Willi. Paul, partenerul acestuia, înțelese, oferindu-i traducerea în context din germană în engleză:

- Sorry

Ea fiind cu predilecție francofonă, îi răspunse murmurând:

- Ça ne fait rien.

Și așa, vigilenții veri ai Sorinei, Florin și Eugen, s-au delectat de-a lungul vacanței, cu bere la cutie de la shop, iar fetele, cu ciocolată Toblerone. În ultima seară, Paul, a convins-o să facă o plimbare fără escortă.

- Cum se numește hotelul tău ? întrebă el pentru a deschide o conversație.

Hotelul „Rogojina”, răspunse luând în considerare saltelele gazdei.

Neamțul, ordonat din fire, scoate harta stațiunii, caută și nu găsește. Pune întrebări.

Hotelul este nou, motiv pentru care nu o să-l găsești pe hartă, minți Sorina.

Din parc se vedea garda Sorinei care o aștepta. Fără preaviz, Paul o ia în brațe și o sărută apăsător pe gură, faptă care nu a rămas nepedepsită.

Și așa neamțul a devenit iubitul oficial, venind în toate vacanțele la mare și la munte, încheindu-se cu logodna la Popasul Căprioarelor.

NOUL PROIECT Rodica Vinca

Uniunea Artiștilor Plastici și Muzicieni Români din Canada, a împlinit deja un an de la înființare. Bilanțul activității acestei organizații care se ocupa de promovarea artiștilor din comunitatea română din Quebec și din celelalte provincii de la lansare și până în prezent, putem spune că este mulțumitor. Pași importanți în activitatea noastră au fost făcuți prin realizarea unui proiect pentru Casa Română a Bisericii Buna Vestire din Montreal. Acest proiect l-am numit „România, plai de dor” și a fost realizat în două faze de execuție, prima fază finalizată și inaugurată în decembrie anul trecut, iar a doua fază finalizată în luna septembrie a acestui an.

Titlul pe care l-am ales pentru proiectul nostru, m-a dus cu gândul la plaiurile Moldovei, la locul unde m-am născut, la dorul de aceste meleaguri magice pentru mine, de neînlocuit în sufletul meu și am văzut partea mea de contribuție în care am prezentat satul, făptura noastră neprihănită de dincolo de vremuri. Ținutul Neamțului, Valea Muntelui oferă priveliști minunate, dealurile și văile pline de flori, pădurile seculare și lacul, „lacul codrilor

albaștri” al marelui Eminescu, toate acestea m-au inspirat în ceea ce am gândit și creat în această pictură. Satul românesc a fost întotdeauna un spațiu de tradiții, o bogăție spirituală a poporului nostru, căci, așa cum mărturisea Lucian Blaga „Eu cred că veșnicia s-a născut la sat” - ce mare și profund adevăr!

Satul românesc este patria Munteniei, Banatului, Moldovei, Transilvaniei, Dobrogei, a originilor noastre, aici este istoria și devenirea noastră.

Mie mi-a rămas în suflet România, tradițiile noastre, satul moldovenesc, acolo unde este matca și vatra, unde suntem copleșiți de lăuntrica tainică bogăție și măreție. La sat este rădăcina tradițiilor noastre neîntrerupte, viața netulburată, toată făptura noastră istorică neprihănită de dincolo de vremuri, este documentul cel mai zdrobitor al originii noastre, al statorniciei și maturității spirituale a românilor stabiliți în jurul Carpaților. Așa că imaginea pe care am ales-o să o înfățișez este una foarte dragă mie: muntele, pădurea, lacul, casele risipite și căpița de fân toate sunt în sufletul meu, simboluri permanente a ceea ce suntem în esența noastră.

Aș fi vrut să redau și cântecul ciocârliei peste codrii pământului, dar sper ca privitorul să-l audă în contemplarea tihnită a imaginii.

Am avut alături alte trei pictorițe: Anca Ciupitu care este autoarea imaginii cu biserica ce străjuiește pe coline și care afirma: „Citiseam undeva că "dor" e un cuvânt specific românesc, greu traducibil în mod fidel în alte limbi. Mă gândesc că arta este un limbaj care transcende graiul căci dorul se poate simți prin cântec, dans sau pictură. Consider că acest proiect ce constă în pictarea unui cvadriptic despre România, este o mare ocazie de a lucra cu Dumnezeu. În panoul ce mi-a revenit de pictat am adunat laolaltă simboluri și amintiri, simțăminte și imagini, credințe, obiceiuri, gânduri de aceea nu am reprezentat un loc anume ci o stare, care te poate chema spre regăsire pe un tărâm al identității”.

Maggie Romanovici a pictat castelul Bran, alt colt de rai

Ultima imagine este realizată de pictorița Lavi Picu reprezintă un fragment din Delta Dunării, o „terra incognita”. „Am ales o frântură din Delta Dunării, un peisaj de la Sulina, pentru că mă leagă multe amintiri de acest loc minunat” afirma pictorița, „este un ținut exotic, un oximoron, un magnet, un echilibru morfo-dinamic ce mă atrage și mă ajută să mă regăsesc. Fiind cel mai bogat teritoriu al României și nu doar simbolic, pe lângă faună și floră, structura geologică și bogata sa istorie (menționată pentru prima data de Herodot când descrie trecerea lui Darius prin terra incognita) delta reprezintă un mozaic de microclimat. Este o rezervație UNESCO de ținuturi umede, amestec de sălbăticie, rebeliune, tradiție, de vechi și nou.”

A doua fază a proiectului reprezintă imaginea Cazinoului din Constanța, farul și marea învolburată. Am lucrat timp de doua săptămâni subsemnata și încă doua pictorițe entuziaste Maggie Romanovici și Daniela Muset. Lucrările (5) sunt executate în acrilic pe pânză.

romanes: „A fost primul castel vizitat în viața mea” afirmă artista. „Mintea fragedă a copilăriei l-a populat cu prinți și prințese, lumini strălucitoare, a imaginat mistere și a adus pe coridoare și în turnuri toate personajele din cărțile de povesti. A doua vizită, matura fiind, a avut alt impact. Zidurile de 600 de ani vechime mi-au vorbit de Mircea cel Bătrân, Iancu de Hunedoara. Apa susurătoare de la poalele stâncii pe care este așezat castelul, copacii seculari și toata vegetația care îl îmbrățișează ca pe ceva al lor au trezit o emoție inedită în mine, aceea că și noi aparținem locului, după cum locul aparține tuturor celor care simt și gândesc românește”.

Dăruim aceste imagini de suflet Casei Romane din Montreal pe care o dorim reprezentativă în ceea ce suntem ca popor, care oricât de departe de țară ar fi nu-și uită rădăcinile.

Rodica Vinca - Artist
Presedinta UAPMRCa

VERSURI Marcela Straua

ȘTIU SĂ ASCULT ȘI SĂ DĂRUIESC ZÂMBETE...

Nu-i ușor să deschizi porțile ferecate
Ale inimilor care plâng în întuneric,
Închise din neîncredere, greu încercate
Care vor uneori să se piardă în eteric.

Nu-i ușor să alini suferințe-mpietrite,
A căror vechime a uitat-o și purtătorul...
Să aduci uitarea peste suflete rănite,
Răsăritul de soare, când ele văd doar norul.

Nu-i ușor să destinzi fețe înnegurate,
Să readuci strălucirea în priviri pierdute
Făcând să dispară supărări nemăsurate,
Să rezolvi ecuații..cu necunoscute.

Eu pot să dăruiesc zâmbete și poezie,
Știu să ascult și să vorbesc despre iubire.
Că-n prietenie există mereu magie,
Cuvinte care mângâie și aduc fericire.

ZBOR CU ARIPILE IN VERS

Zbor cu aripile în dor
Par a fi aripi de flutur,
Prin praf stelar urc, cobor
Și peste ocean le scutur.

Zbor cu aripile în plâns
Inocentă tânguire,
Neînțelesul nepătruns
Ca o sumbră prevestire.

Prin Carpații de Curbură
Trece-un vultur obosit,
I-a fost zborul o tortură,
La aripi, e oblojit.

Zbor cu aripile în vers
Cresc din seva poeziei
Harul e din univers
Pus în condeiul magiei.

FRUNZE ȘI OM, CĂLĂTORI

Tangou de frunze ruginii
Un dans pe trunchi -îmbrățișat,
Cad îmbătate-n armonii
În ultimul sărut, dansat..

A-nceput și ploaia, cerne
Amintirile-povară,
Zilele sunt tot mai terne,
Frunza vrea un pic de vară.

Vântul s-a pornit, furtuna,
Copacul va dezveli
Frunze, una câte una
Descompuse , vor pieri.

Frunze și OM , călători
Prin patru anotimpuri,
Pe-a vieții scenă , actori
Îmbrățișând.. amurguri..

SUFLETUL TOMNATIC ...

Printre frunze ruginii
Culcuș toamna își găsește,
Ploaia picură prin vii,
Frigul nopții negre crește.

Gâze de spaimă cuprinse
Plâng copacii, rămași goi,
Crengile par brațe-ntinse,
Cerând frunza înapoi.

Înnegrește iarba, ploaia,
Noaptea-i rece, fără lună,
Pâlpâie-n sobă văpaia,
Veghea, vise sumbre-adună.

Sufletul tomnatic plânge,
Pleoapa lacrima o strânge,
Apa din ploaie n-ajunge
Jarul inimii a stinge.

POEZII BASARABENE

Lilian Curevici

POVESTEA...

...Voiam să-mi plâng povestea, cum este, cum a fost,
 Dar poate să o...cânt, având mai mare rost,
 E lungă și e scurtă, de-o fi cumva citită
 De cei care mă știu, prin viața-mi rătăcită...
 Povestea mea începe-ntr-o lume, într-un loc,
 Visam să fug adesea, să fug de...nenoroc,
 Voiam să las o urmă, nu doar...o frunză-n vânt,
 Să am și eu o...cruce, cum este pe Pământ...
 În gând, cu toate astea, -ntr-o zi am și plecat,
 Pierzând chiar și...povestea, cu ea un mare sat,
 În umbra-mi de copil, plângând, treceam ciudat
 Ca peste-o noapte, Doamne, să-ajung a fi bărbat.
 Orașele vizitate mi se-așterneau în cale,
 De mai urcam un deal sau coboram o vale,
 Primejdii și iluzii, otravă și balsam
 Vedeam și-n zi, și-n noapte, prin geamul ce-l ștergeam...
 Un milion de patimi, o mare de-ncercări,
 Prieteni de o zi și câte disperări,
 Coșmarul se-ndesea, nu mai puteam să ies
 Prin visul muribund mă ascundeam...în vers...

Și mai vorbeam cu Luna, cu stelele și cerul,
 Făcându-mi semnul crucii, căci asta îmi e crezul,
 Țigări și o cafea fugeau prin viața-mi scurtă,
 O, Doamne, să mă ierți, de crucea mea...durută...

SPERANȚA...

...Îmi dă răbdare Domnul, peste maluri,
 Puteri și cutezanță de-a trăi,
 Îmi dă să zbor, prin vis, să trec de valuri,
 Să mai rezist, aici, nu-n paradis...
 Îmi dă iubire, da, a fost și asta
 Și cine știe, poate că...mai este,
 Chiar dacă-adesea îmi ziceam că-i...,basta”
 Și Soarele-mi apune doar tristețe.
 Știu și-nțeleg, cândva murim cu toții,
 Mai credincioși sau poate mai străini,
 Vor fi și...procurorii, nu doar hoții,
 -Căci scurtă-i viața noastră ce-o trăim...
 ...Îmi dă durere Domnul, mă apasă,
 Coroană-n măcăcini și cuie-n fier,

Dar sper, acolo, sus, să am o casă,
 O pană și o foaie – mult nu cer.
 Și, Doamne, să mă ierți de zbucium veșnic,
 Sunt...aluat, dar copt, cumva, aparte,
 Sunt botezat, de jos și până-n creștet,
 În colivie, dar privesc...departe...

RĂUTATEA...

...O fi și asta semănată-n lume
 Cum e și puful de la păpădie,
 O fi cea calitate fără-de nume
 Chiar de nu crezi – o vezi și-n...poezie...
 O fi să-și aibă rostul printre oameni,
 Mă rog, cu patos greu, dar mai există,
 Adesea, când e vorba de...trei galbeni
 Rapid, îmbracă haina...antichristă.
 E grea, de tot aiurea și apasă
 Pe multe inimi rătăcite-n zare,
 Apare-ncet, venind chiar și la masă,
 Îți fură și cel ultim boț de sare.
 Și vrei să crezi că mâine va dispăre,
 Și bolta va rămâne doar albastră,

Dar simți și vezi, că hoța e-n picioare,
 De n-are ușă, intră pe fereastră.
 O fi și asta dată de la Domnul,
 Să stea de veghe unora în creștet,
 -ncercând mereu să clatine și globul,
 Chiar de-i sortită, binele-o topește...

SENSUL VIETII...

...N-ai cum să simți parfumul adorat
 Fără-să strivești cea floare minunată,
 N-ai cum să guști uleiul rafinat
 Fără măslina ce suspină-n piatră.
 N-ai parte din cel vin fermecător
 De nu presai un strugure în teacuri,
 N-ai parte să devii un...călător
 Fără să treci prin măcăcini și vreascuri...
 ...Ai parte de durere, chiar de știi
 -N-ai fost minciună nici o clipă-aparte,
 Ai fost un tată drept l-ai tăi copii
 Și pentru ei, cândva, ai scris...o carte...

Ai parte de trădare și-nșelat

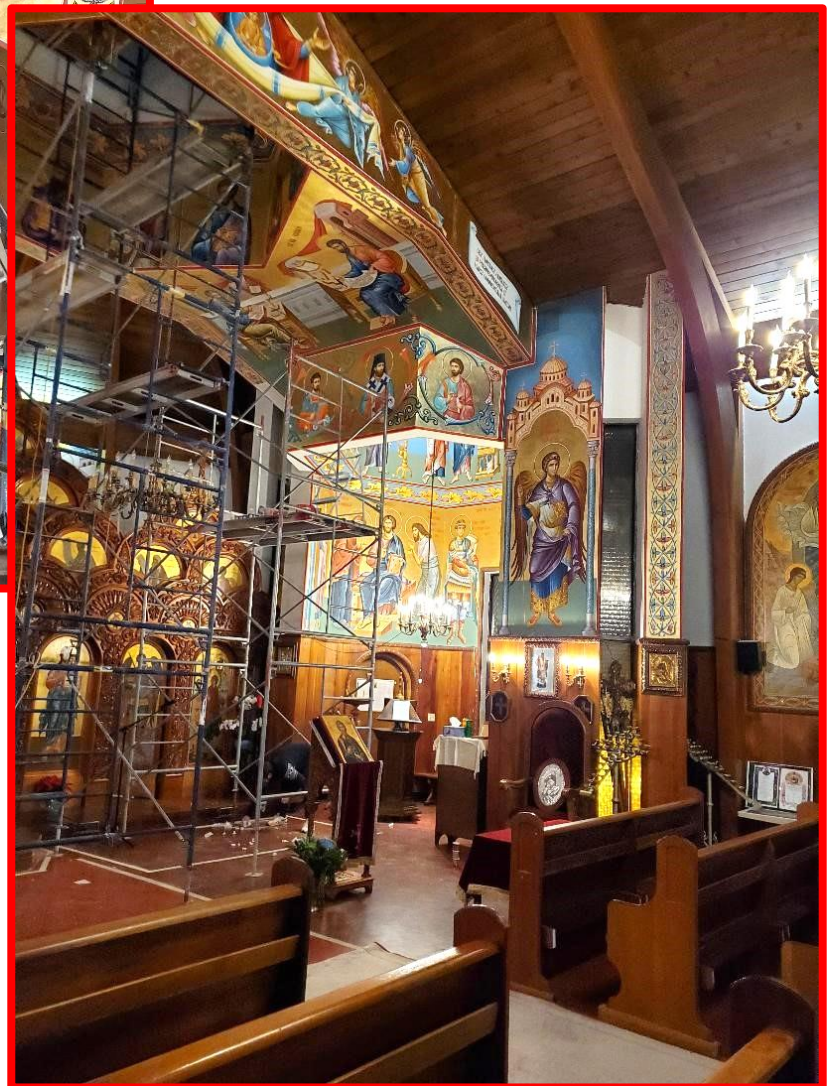
Respins tot ești, în timp fără de milă,
 Plecat la munca grea, neîntrebat,
 De ai servit cafeaua ta...divină...
 ...Și când gândești, de Domnul toate-s date,
 Cadou, le-mpachetează, zi de zi,
 -n probleme, când mai dulci, când mai sărate,

Presează și tot caută-a strivi.
 ...Aidoma măslinului de veacuri
 Se scurge vлага sufletului meu,
 Ce-i strâns în pietre grele și în teascuri,
 E ca și...vinul, dat de...Dumnezeu...

NOUTĂȚI DE LA CATEDRALA „BUNA VESTIRE” Preot Liviu Alexandrescu

Lucrarea de pictură bizantină din Biserica noastră a continuat și în anul acesta 2023, mulțumind Bunului Dumnezeu și tuturor enoriașilor care au contribuit la acest proiect, donatori, ostenitori și binefăcători.

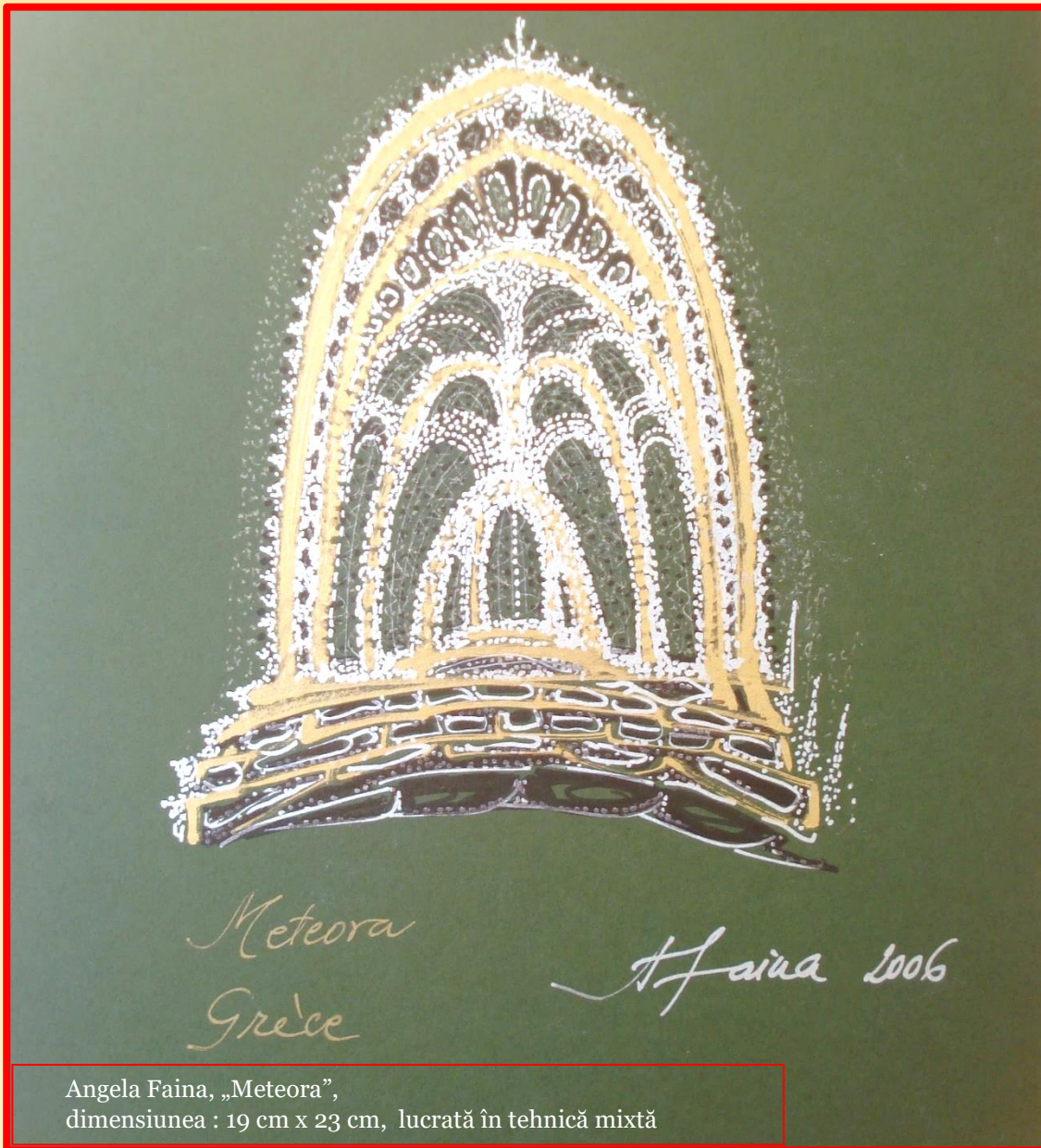

Colindă,

Din an în an sosesc mereu
La geam cu Moș Ajun
E ger cumplit, e drumul greu
Da-i obicei străbun

Azi cu strămoșii cânt în cor
Colindul sfânt și bun
Tot moș era și-n vremea lor
Bătrânul Moș Crăciun
Tot moș era și-n vremea lor
Bătrânul Moș Crăciun

E sărbătoare și e joc
În casa ta acum
Dar sunt bordeie fără foc
Și mâine-i Moș Ajun
Și-acum te las fii sănătos,
Fii vesel de Crăciun
Dar nu uita când ești voios
Române să fii bun
Dar nu uita când ești voios
Române să fii bun

Angela Faina, „Metora”,
dimensiunea : 19 cm x 23 cm, lucrată în tehnică mixtă

